

altsaa ikke farbar. Og naar man ikke kan faa det bedste, maa man prøve paa at faa det næstbedste.

Det, man saa kom ind paa at overveje og forhandle om, var, om man ikke kunde tænke sig en Deling af Hospitalet, saaledes at Hæren fik, hvad den havde Brug for, og Hospitalet fik den anden Længe derude, idet der jo er en medicinsk og en kirurgisk Afdeling. Men det viste sig under de Forhandlinger, der fandt Sted, at man fra alle Sider, og netop ogsaa fra Lægerne paa Hospitalet og fra Hærens Læger, udtalte, at den Vej var ikke tilraadelig. Heller ikke Delingstanken er saaledes et Spørgsmaal, der er værd at diskutere mere.

Saa er det, at jeg kom ind paa Overvejelser, som jeg ogsaa tror bliver det, man slutter med, at Garnisonssygehuset bliver et Sygehus ikke blot for Hærens syge, men ogsaa for Flaadens syge, kort sagt for de syge, vi har fra Københavns og nærmeste Omegns Garnisoner.

Det ærede Medlem Hr. Hauge sagde, at Epidemihospitalet var alt for stort. Men det er jo givet, at der paa et Epidemisygehus til Tider maa være et Overskud af Pladser. Jeg vilde nok spørge særlig det ærede Medlem Hr. Hauge, hvad Bladet „*Social-Demokraten*“ vilde sige i det Øjeblik, vi fik en Epidemi blandt Soldater, og vi saa skulde have de syge ud i Barakker. Jeg synes, jeg kan huske, at der undertiden har staaet et eller andet i „*Social-Demokraten*“ om Behandlingen af syge i Barakker. Jeg vilde i alt Fald garantere for, at hvis det skulde blive mere almindeligt at behandle de syge i Barakker, vilde Kritikken øjeblikkelig møde, ikke mindst fra det ærede Medlem Hr. Hauge og Socialdemokraternes Side. Det er som sagt givet, at der til Tider kan være for mange Pladser derude, men til andre Tider kan alle Pladser være optaget. Et Epidemihus maa være bygget saaledes, at det virkelig kan tage de Epidemier, der kommer før eller senere.

Jeg har ikke nævnt det med de ca. 2 Mill. Kr., der skulde bevilges til Rigshospitalet, fordi jeg ikke vilde gaa meget ind paa, hvad der staar i det nedsatte Udvalgs Betænkning. Men naar det ærede Medlem kom ind paa det, der er anført i Betænkningen, at der skulde bygges for 1,9 Mill. Kr. ude ved Rigshospitalet — der kan være noget aparte i, at fordi man gør et Militærhospital færdigt, skal man absolut knytte Tilbygningen til Rigshospitalet dertil, som maaske er meget velbegrundet, det skal jeg ikke udtale mig om —, synes jeg, at det ærede

Medlem samtidig skulde have nævnt, at i det Øjeblik Garnisonssygehuset skal ind under Rigshospitalet, skal der bygges for ca. 1 Mill. Kr. til Militæret, og vi kan ikke afhænde Marinehospitalet. De Ting maa staa overfor hinanden, 1,9 Mill. Kr. paa den ene Side og en 1 Mill. Kr. plus Marinehospitalet paa den anden Side. Og det giver to Talstørrelser, der kommer til at ligge hinanden ret nær.

Og saa er der det, som jeg stadig har fremhævet, at vi faar en samlet Administration, naar de Veje, jeg anviser, følges. Jeg mener, at det kan ikke siges tidt nok, at det i høj Grad vil billiggøre det hele i Stedet for, at man efter det ærede Medlem Hr. Hauge og det ærede Medlem Hr. Rodes Forslag skal have Administration fire forskellige Steder.

I det hele er jeg glad for, at af Kommissionens 12 Medlemmer er de 10, altsaa hele Udvalget med Undtagelse af de to Medlemmer, Hr. Hauge og Hr. Rode, enige i, at det ny Garnisonssygehus skal benyttes som Militærhospital. Det hele skal samles her. Jeg har det Haab og den Tro, at det bliver den endelige Løsning.

Saa siger endelig det ærede Medlem Hr. Hauge, at jeg har overvundet Marinens Modstand. Det er ogsaa betegnende at fremsætte en saadan Udtalelse. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg ved meget godt, at der tidt har været Gnidninger mellem Krigs- og Marineministeriet, og det har tidt voldet de civile Forsvarsministre Vanskelighed at dele Sol og Vind lige. Men vi skulde ikke have det over i Rigsdagen, hvor man spørger Ministeren, hvad siger Marinen til det? Til syvende og sidst er det dog Ministeren og Rigsdagen, der bestemmer, hvad der skal ske. Jeg mener at kunne udtale, at Marinen har fornuftige Repræsentanter baade i Ministeriet og udenfor, og jeg tror, at de udmærket godt kan indse, at som det hele har udviklet sig, maa den Løsning, som jeg bl. a. har gjort mig til Talsmand for, være den bedste. Man siger, at det maaske gaar ud over Marinen her; men naar vi kommer til den Sammenslutning af Flyverkorpset, som jeg ogsaa har talt om, som en Forenkling for at billiggøre Systemet, bliver det maaske Flaaden, der tilsyneladende faar en Fordel. Det kan man imidlertid ikke tage Hensyn til, om det den ene Gang bliver Hæren og den anden Gang Flaaden. Vi skal mere og mere ind paa, at det ikke er to Institutioner, der ikke vedkommer hin-